

ע"פ 46448-12-24 - אושר שלמה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 46448-12-24

לפני:	כבוד השופט יחיאל כשר
המבקש:	אושר שלמה
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
תאריך הישיבה:	בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (סג"נ השופטת י' רז-לוי, השופטת ג' שלו והשופט א' משניות), מיום 4.11.2024, ב-תפח"ע 3661-09-20 ט"ז בטבת התשפ"ה (16 ינואר 2025)
בשם המבקש:	עו"ד ארז בן-ארויה
בשם המשיבה:	

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (סג"נ השופטת י' רז-לוי, השופטת ג' שלו והשופט א' משניות), מיום 4.11.2024, ב-תפח"ע 3661-09-20, בגדרו נגזרו על המבקש 7 שנות מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וענישה נלווית.

רקע הדברים

1. ביום 2.9.2020 הוגש כנגד המבקש, יליד שנת 2001, וכנגד 10 נאשמים נוספים, בהם 8 קטינים, כתב אישום המייחס להם שורה של עבירות מין אשר בוצעו, ביום 12.8.2020, במתלוננת, קטינה כבת 16, בחדר במלון "הים האדום" שבאילת (להלן, בהתאמה: החדר, המלון ו-כתב האישום). כתב האישום מגולל מסכת אירועים קשה ביותר, במסגרתה ביצעו חלק מהנאשמים, בסיועם של נאשמים אחרים, עבירות מין חמורות במתלוננת, והכל תוך ניצול מצבה של המתלוננת אשר כתוצאה מצריכה

עמוד 1

מרובה של אלוהול הייתה שרויה בערפול חושים כבד, עד כדי אובדן השליטה על מעשיה ועל רצונותיה.

2. ביום 27.9.2023 הורשעו הנאשמים ברוב העבירות שיוחסו להם בכתב האישום (הנאשם 8 הורשע קודם לכן, במסגרת הסדר טיעון אליו הגיע עם המשיבה).

בתמצית, ביחס למבקש נקבע בהכרעת הדין כי במהלך פרק הזמן בו שהתה המתלוננת בחדר בו בוצעו בה עבירות המין החמורות, היה המבקש פעיל ודומיננטי, "אם לא הפעיל ביותר", במסדרון שמחוץ לחדר. עוד נקבע כי המבקש נכנס לחדר האמור תשע פעמים במהלך האירוע, ושהה בו לפרקי זמן שונים בעת שהמתלוננת נאנסה על ידי נאשמים אחרים. בית המשפט קבע כי חלקו של המבקש בהתפתחות האירועים ובהסלמתם היה משמעותי ביותר, שכן הוא הביא עמו אחרים למקום התרחשות האירועים, הוא היה הראשון שהעז לפתוח את דלת החדר, הראשון שדחף אחרים לתוך החדר ונכנס לתוכו, והיווה "חלק בלתי נפרד מהאווירה המבודחת והמשועשעת שהתפתחה במקום". כמו כן, בית המשפט המחוזי קבע כי המבקש היה מודע לכך שהמתלוננת הייתה במצב של שכרות אשר אינו מאפשר מתן הסכמה חופשית.

על בסיס האמור, קבע בית המשפט כי הצפייה במתלוננת, כשהיא שוכבת עירומה על המיטה בחדר, הן בעת שנאשמים אחרים אונסים אותה, והן כאשר היא שוכבת ללא ניע על המיטה, ממלאת את היסודות של העבירה של מעשה מגונה. משכך, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בנסיבות סעיף 345(ב)(5) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

3. נוסף על כך, בית המשפט המחוזי בחן האם יש מקום להרשיע את המבקש בעבירה של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, בשל הימצאותו בחדר בשעה שהמתלוננת נאנסה על ידי נאשמים אחרים. זאת, על אף שעבירה זו לא יוחסה למבקש בכתב האישום, ובהתאם לסמכות המוקנית לבית המשפט בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ).

בית המשפט עמד על כך שמעורבותו של המבקש באירוע הייתה משמעותית יותר ממעורבותם של חלק מהנאשמים אשר הואשמו בכתב האישום בעבירה של סיוע לאינוס, וקבע כי נוכח חלקו של המבקש קשה להלום מצב בו דווקא הוא לא הואשם בעבירה של סיוע לאינוס. עוד ציין בית המשפט כי במסגרת השלמת הסיכומים בעל פה, הסבירה המשיבה, כי למבקש לא יוחסה עבירה של סיוע באינוס, אלא עבירה של אי-מניעת פשע לפי סעיף 262 לחוק העונשין, מאחר שבניגוד לנאשמים אחרים, שהודו שראו את ביצוע המעשים המיניים במתלוננת, המבקש לא סיפר בחקירתו שראה שמבצעים במתלוננת מעשים מיניים בעת שנכנס לחדר או הציץ לתוכו, ולכן "נהנה מהספק" בעניין נוכחותו בחדר בעת ביצוע המעשים. המשיבה הבהירה כי בשל כך היא לא ביקשה, בשום שלב של הדיון, כי בית המשפט ירשיע

את המבקש בעבירה של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות.

חרף עמדתה האמורה של המשיבה, בית המשפט המחוזי מצא כי מתקיימים התנאים לעשיית שימוש בסמכות המוקנית לו לפי סעיף 184 לחסד"פ. כך, בית המשפט המחוזי קבע כי למבקש ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני הרשעה בעבירה של סיוע לאינוס, וזאת על יסוד מספר טעמים: כתב האישום ייחס למבקש צפייה בנאשמים 6 ו-7 הבועלים את המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית; המבקש היה מודע לכך שיוחסו עבירות סיוע לאינוס לנאשמים 3, 4 ו-5 בנסיבות דומות; המבקש נחקר בחשד לביצוע עבירות אינוס; והמבקש עומת עם עדותו של אחד העדים לפיה נכח בחדר בעת שאותו עד ראה את הנאשם 6 מנסה לבעול את המתלוננת. משכך, בית המשפט המחוזי קבע כי העבירה של סיוע לאינוס מתחייבת מהעובדות שהוכחו ושיוחסו למבקש בכתב האישום, והמבקש היה חייב לצפות את האפשרות שעבירה זו תיוחס לו. בהקשר זה הדגיש בית המשפט המחוזי, כי העבירה של סיוע לאינוס קשורה בקשר הדוק לעבירות בהן המבקש הואשם, ונחקר לגביהן במשטרה, וכי נראה שקו ההגנה בו נקט לא היה משתנה אילו הייתה מיוחסת לו גם עבירה של סיוע לאינוס.

על כן, משמצא בית המשפט המחוזי כי נסיבות העניין מתאימות לעשיית שימוש בסמכות המוקנית לו בסעיף 184 לחסד"פ, ומשקבע כי במעשיו של המבקש התקיימו כל היסודות הנדרשים לשם הרשעה בעבירה זו, הרשיע בית המשפט את המבקש בשתי עבירות של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א)(1) וסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

4. ביום 4.11.2024 ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, עמד בית המשפט על כך שמבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מעשיו של המבקש מצויים ברף חומרה גבוה מאוד. בהקשר זה ציין בית המשפט כי המבקש היה הפעיל ביותר במסדרון, ומהראשונים שגילו עניין במתרחש בחדר בו נאנסה, מספר פעמים, המתלוננת. עוד ציין בית המשפט כי המבקש היה האדם הבוגר ביותר בחבורה שבמסדרון, וחרף זאת לא ניסה למנוע את המעשים, אלא התסיס את המעורבים האחרים, ואף מעשיו שלו הלכו והסלימו לאורך האירוע. בית המשפט הוסיף כי מעשיו של המבקש מלמדים על ניצול פערי הכוחות אל מול המתלוננת, וזאת בשל מצבה ההכרתי, בשל כך שהמעשים בוצעו כקבוצה, ובשל היותה של המתלוננת צעירה מכלל הנאשמים, ובפרט מהמבקש שהיה בגיר בן 19 בעת ביצוע העבירות. לבסוף, עמד בית המשפט על הפגיעה הקשה שנגרמה למתלוננת, המתפרשת על כל תחומי חייה.

נוכח האמור, ותוך ששקל את נסיבותיו הייחודיות והקשות של המקרה, מצא בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה ההולם בעניינו של המבקש נע בין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לאחר ששקל את שיקולי הרתעת היחיד והרבים; את גילו הצעיר של הנאשם; את עברו הפלילי הנקי; את הפגיעה שנגרמה למבקש ולמשפחתו בעקבות פרסום הפרשה; ומאידך את אי-השתלבות המבקש

בהליך טיפולי משמעותי, גזר בית המשפט את דינו של המבקש ל-7 שנות מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וענישה נלווית.

הבקשה לעיכוב ביצוע

5. ביום 17.12.2024 הגיש המבקש, לבית משפט זה, הודעת ערעור, ללא נימוקים, הן על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, הן על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. ביום 31.12.2024 הגיש המבקש את הבקשה דנן לעיכוב עונש המאסר בפועל אשר נגזר עליו, עד להכרעה בערעור. בהחלטתי מיום 1.1.2025, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד למתן החלטה אחרת.

ביום 16.1.2025 התקיים בפניי דיון בבקשה זו, ובבקשות לעיכוב ביצוע שהגישו שני נאשמים אחרים באותה הפרשה (ע"פ 46173-12-24; ע"פ 46281-12-24).

6. בבקשתו, ובדיון שהתקיים בפניי, טען המבקש כי יש לעכב את ביצוע עונשו, שכן, לטענתו, סיכויי ערעורו טובים. את טענותיו של המבקש לעניין סיכויי הערעור, ניתן לחלק, בתמצית, לשלוש קטגוריות:

הקטגוריה הראשונה, עניינה בטענות המופנות כנגד הקביעות העובדתיות של בית המשפט המחוזי, לפיהן המעשים המיניים שבוצעו במתלוננת נעשו בנסיבות של אינוס, וכי הנאשמים, ובהם המבקש, היו מודעים לכך. לעניין זה, טען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו לפיה המתלוננת לא הייתה במצב תודעה המאפשר מתן הסכמה למעשים המיניים שבוצעו בה. המבקש טען כי אף אם המתלוננת הייתה שרויה במצב אשר לא מאפשר מתן הסכמה חופשית, הוא לא היה מודע לכך. עוד טען המבקש כי בניגוד לקביעתו של בית המשפט המחוזי הוא לא נכח בחדר בשום שלב בו קיים הנאשם 6 יחסי מין עם המתלוננת. כמו כן, המבקש הלן על קביעותיו של בית המשפט המחוזי לעניין חלקו הקרדינלי בליבוי האווירה משולחת הרסן של חלק מהנאשמים האחרים.

הקטגוריה השנייה, עניינה בטענות כנגד הקביעה המשפטית של בית המשפט, לפיה מעשיו של המבקש (ונאשמים נוספים), קרי - צפייה במתלוננת בעודה שוכבת עירומה על המיטה, בעת שאחרים בועלים אותה, או כשהיא שוכבת ללא ניע על המיטה - הם, כשלעצמם, מקיימים את יסודות העבירה של מעשה מגונה. לטענת המבקש, מעשה מגונה אינו יכול להסתכם בצפייה בלבד, ונדרש רכיב התנהגותי נוסף של "מעשה". כמו כן, המבקש טען כי מהתנהגותה של המתלוננת ניתן היה להסיק כי היא אינה מתנגדת לכך שייצפו בה מקיימת יחסי מין או שוכבת עירומה.

הקטגוריה השלישית, אשר הינה ייחודית למבקש, עניינה בשימוש החריג שעשה בית המשפט המחוזי

בסמכותו לפי סעיף 184 לחסד"פ, לצורך הרשעתו של המבקש בעבירה החמורה של סיוע לאינוס. בעניין זה, המבקש טען כי נקודת המוצא היא שהסמכות המוקנית לבית המשפט לפי סעיף 184 לחסד"פ שמורה למקרים חריגים ביותר. בעניינו, לטענתו של המבקש, בית המשפט עשה שימוש לא ראוי בסמכות חריגה זו, שכן אפשרות ההרשעה בעבירה של סיוע לאינוס הועלתה רק בשלב מאוחר ביותר של ההליך, במסגרת השלמת הסיכומים בעל פה. יתרה מכך, כאשר נשאלה על האפשרות להרשיע את המבקש בעבירה של סיוע לאינוס, הבהירה המשיבה כי היא איתנה בעמדתה שלא היה מקום להאשים את המבקש בעבירה זו ולא ביקשה כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 184 לחסד"פ. לשיטתו של המבקש, כאשר המשיבה סברה כי חומר הראיות אינו מבסס הרשעה בעבירת סיוע לאינוס, לא היה מקום כי בית המשפט ינקוט בקו מחמיר מקו הטיעון שאימצה המשיבה, וירשיע אותו בעבירה זו, אלא היה עליו להכריע ביריעת המחלוקת שבין המבקש למשיבה כפי שהיא. בהקשר זה, המבקש הלן גם על קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפני האפשרות שיורשע בעבירות של סיוע לאינוס. לטענתו של המבקש, לא היה ביכולתו לצפות הרשעה כאמור, והיה על בית המשפט להודיע לו, באופן ברור, ובטרם נתן את הכרעת הדין, כי הרשעתו בעבירת סיוע לאינוס עומדת על הפרק.

על יסוד טענות אלו, המבקש סבור שישנו סיכוי ממשי כי יזוכה מן העבירות בהן הורשע, ולמצער שעונשו יופחת, ויעמוד על תקופה קצרה מהתקופה שצפוי הליך הערעור להימשך. המבקש טען, בהקשר זה, כי ההכרעה בערעור צפויה לארוך זמן רב. זאת, נוכח היקפה של הפרשיה, והמורכבות המשפטית והעובדתית הכרוכה בהכרעה בערעור על הכרעת דין וגזר דין שניתנו כנגד מספר רב של נאשמים. משכך, לטענת המבקש, דחיית בקשתו לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר עליו, עשויה להביא בפועל לכך שירצה מאסר ארוך מזה שייגזר עליו בערעור.

7. בתשובה לטענות המבקש, טענה המשיבה כי הגם שהשימוש שעשה בית המשפט קמא בסמכותו על פי סעיף 184 לחסד"פ, בעניינו של המבקש, היה בעל מאפיינים חריגים, עדיין הוא נעשה בהתאם לדין. לטענת המשיבה, בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש בעבירה אשר עולה מתוך העובדות שהוכחו, כאשר למבקש ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן. יתר על כן, לטענת המשיבה, המבקש נקט בקו הגנה של כפירה מוחלטת, ומשכך, למעשה, התגונן בפועל אף מפני האפשרות של הרשעה בעבירה של סיוע לאינוס.

המשיבה הוסיפה וטענה, כי אף אם ההרשעה מכוח סעיף 184 לחסד"פ, קרי - ההרשעה בעבירות סיוע לאינוס - לא תעמוד במבחן הערעור, עדיין תיוותר הרשעתו של המבקש בעבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, ממנה נגזרת תקופת מאסר ארוכה שאינה מצדיקה את עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל אשר נגזר על המבקש. משכך, לשיטתה של המשיבה, אף בהתעלם מההרשעה בסיוע לאינוס, אין מקום לקבל את הבקשה דנן.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון בפניי, מצאתי כי דין הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש להידחות.

כידוע, הלכה היא כי ריצוי עונש מאסר ייעשה, ככלל, בסמוך למועד מתן גזר הדין, ואילו עיכוב ביצוע עונש מאסר הינו החריג (ראו מיני רבים: ע"פ 68043-11-24 חמארשה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.12.2024); ע"פ 2167/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.5.2024); ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ)). הכלל האמור נטוע בטעמים שעניינם שלום הציבור, שיקולי הרתעה, שמירה על אמון הציבור במערכת המשפט, חשש מהימלטות הנאשם המורשע מהדין ועוד (הלכת שוורץ, עמודים 268-269).

לצד זאת, נפסק כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לעכב את ביצוע גזר הדין כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות, תוך שהוא נותן את דעתו למספר שיקולים, ובהם: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש ונסיבותיו האישיות; התנהלותו של המבקש במהלך ההליכים שהתנהלו כנגדו; והשאלה האם הערעור תוקף גם את הכרעת הדין או את גזר הדין בלבד (הלכת שוורץ, עמודים 277-282).

9. יישום השיקולים האמורים על נסיבות המקרה שבפניי הביאני לכלל מסקנה, כי הבקשה דנן אינה באה בגדרם של המקרים המצדיקים את עיכוב ביצוע העונש שנגזר על המבקש. אפרט.

נקודת המוצא בענייניו של המבקש היא כי העבירות בהן הורשע הן עבירות חמורות ביותר - עבירות של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, ועבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות. בהמשך לאמור, גם הנסיבות שבהן בוצעו עבירות אלו קשות ביותר, נוכח חומרתה החריגה של הפרשייה בה עסקינן. עוד יש להוסיף כי בגין מעשיו של המבקש נגזר עליו עונש מאסר לתקופה ארוכה של 7 שנות מאסר בפועל. נסיבות אלו הינן בעלות משקל ניכר ומחזקות את האינטרס הציבורי שבריצוי מידי של עונש המאסר.

התמונה היא אפוא של מי שהורשע בעבירות חמורות ביותר, בנסיבות חמורות מאוד, ונגזרה עליו תקופת מאסר ארוכה. אכן, ניתן למצוא תקדימים לעיכוב ביצוע גם בנסיבות של הרשעה בעבירות חמורות וגזרי דין לתקופות ארוכות, אולם אלו מקרים נדירים שבהם מצא בית המשפט כי מתקיימות נסיבות יוצאות דופן.

10. את אותן נסיבות יוצאות דופן מנסה המבקש למצוא בטיעוניו בעניין סיכויי ערעורו. אתייחס אפוא,

להלן, לפן זה של הבקשה, בזהירות המתחייבת.

כפי שצוין לעיל, חלק ניכר מטענות המבקש מופנה כנגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי. אמנם, מטבע הדברים, הטענות העובדתיות שמעלה המבקש אינן זהות לטענות העובדתיות שמעלים נאשמים אחרים בפרשייה, וברי כי על בית המשפט יהיה לבחון את טענותיו של כל אחד מהנאשמים (ולמצער, את מרביתן) לגופן, באופן פרטני. עם זאת, בעיקרו של דבר, טענותיו של המבקש, המופנות כנגד הקביעות העובדתיות של בית המשפט המחוזי, דומות במהותן לטענות שהועלו בפני בית משפט זה גם על ידי נאשמים אחרים באותה פרשה, במסגרת בקשתם לעיכוב ביצוע העונש, ואשר ביחס אליהן קבע בית משפט זה (השופט ח' כבוב) כי:

"מבלי להביע עמדה ביחס לסיכויי הערעורים, די אם יצוין בשלב זה, כי לפני המבקשים ניצבת משוכה לא פשוטה כלל בהתמודדות עם הכרעת דינו המפורטת של בית המשפט המחוזי, החריגה בהיקפה הארוך; ושנסמכת על מארג נרחב של ראיות ועדויות, בהן גם ראיות אובייקטיביות ממצלמות בית המלון, תוך ניתוח מעמיק ויסודי ביחס לכל ראיה וראיה וקביעת ממצאי עובדה ומהימנות. ברי כי ערעוריהם יידונו ויוכרעו על-ידי המותב שידון בהם, וכלל טענותיהם בנדון תשמענה לפניו במלואן." (עפ"ה"ג 33974-12-24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.12.2024), להלן: עניין פלוני).

בהמשך לכך, גם בקשה אחרת לעיכוב ביצוע, שהוגשה על ידי נאשם נוסף בפרשייה זו, נדחתה על ידי בית משפט זה (השופט ד' מינץ), אשר סמך ידיו על קביעתו של השופט ח' כבוב בעניין פלוני (ע"פ 46380-12-24, לא פורסם).

לקביעות דלעיל של חבריי, אשר הובעו בזהירות המתחייבת, יש, גם לדעתי, ביסוס איתן בנסיבות דנן: כפי שצוין בית המשפט בעניין פלוני, הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי מפורטת ומגוללת את השתלשלות האירוע על סמך מארג נרחב של ראיות ועדויות, אשר נותחו באופן יסודי, תוך קביעת ממצאי עובדה ומהימנות. בהינתן נטייתו של ערכאת הערעור שלא להתערב בממצאי עובדה ומהימנות מסוג זה, נראה כי בפני המבקש אכן ניצבת, בהקשרים דלעיל, משוכה שאינה נמוכה, ודומה שלא ניתן לומר כי סיכויי הערעור, בהקשר זה, טובים במיוחד.

11. בנוסף לטענותיו המופנות כנגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט, מעלה המבקש שתי טענות משפטיות: הראשונה - כי שגה בית המשפט בשימוש שעשה בסמכות המוקנית לו בסעיף 184 לחסד"פ כדי להרשיעו בעבירות של סיוע לאינס. השנייה - כי אין די בצפייה במתלוננת בעת שאחרים בועלים אותה או כשהיא שוכבת עירומה, כדי שיתקיימו יסודות העבירה של מעשה מגונה.

על טענותיו של המבקש לעניין השימוש שעשה בית המשפט קמא בסמכות המוקנית לו בסעיף 184

לחסד"פ כבר עמדתי לעיל. מדובר בטענות בעלות משקל, וגם המשיבה אינה כופרת בכך שנסיבות השימוש שעשה בית המשפט בסמכות הנ"ל, בעניינו של המבקש, הינן חריגות.

אלא שכפי שטענה המשיבה, גם אם תתקבל טענתו של המבקש בעניין הרשעתו בעבירה החמורה יותר של סיוע לאינוס, עדיין תיוותר על מכונה הרשעתו בעבירות חמורות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות.

אכן, בהקשר אותן עבירות טוען המבקש גם טענה משפטית שעניינה בשאלה האם העובדות שנקבעו לעניין זה די בהן כדי לגבש את העבירה בה הורשע. ברם, בזהירות המתבקשת, ניתן לומר כי הסיכויים ששתי טענותיו המשפטיות של המבקש תתקבלנה במצטבר, מתקשים לבסס טיעון לקיומן של נסיבות יוצאות דופן שיש בהן כדי להצדיק את קבלת הבקשה דנן (לנוכח יתר נסיבות העניין עליהן עמדתי לעיל).

לאמור יש להוסיף את העובדה שעל המבקש נגזרה, כאמור, תקופת מאסר ארוכה, כך שבכל מקרה, עד שיוכרע ערעורו, הוא לא ירצה אלא חלק לא גדול, יחסית, מתקופת המאסר שנגזרה עליו.

12. להשלמת התמונה אציין כי בהתאם להלכת שוורץ שקלתי גם את עברו הפלילי הנקי של המבקש, את גילו הצעיר, את התנהגותו הטובה במהלך המשפט, ומצאתי כי אין בשיקולים אלו כדי להטות את הכף אל עבר עיכוב ביצוע עונש המאסר.

13. סיכומי של דבר: על בסיס כל האמור לעיל, הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שנגזר על המבקש נדחת. המבקש יתייצב לשאת את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו, ביום 2.3.2025, עד השעה 10:00, ביס"ר דקל, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ה (30 ינואר 2025).

יחיאל כשר
שופט